

Raus

SKÅNSKA
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1919 1919

Harald Pålsson /
Långgatan 20 Råå

Långgatan 20 Råå

Noréns

Korrespondensinriktad, Malmö:

Ämne: Luenska Språket Brevet N:o 12-

Namn: Harald Pålsson Elevens N:o 15,574

Adress: Långgatan 20 Råå pr. Raus.

En Söt Liten Prins. (En saga.)

Det var en gång en liten prins, som blivit så berömd med lekaker och med att alltid få sin vilja fram. Men det var också en sådan söt liten prins.

"Man har väl hjärta!" sa mamma drabbingen. "Jag kan inte se prinsen gråta. Då får han hellre sin vilja fram, om det också är att smaka ned sig i vattenpussen."

Och prinsen fick sin vilja fram. Han behövde bara gråta en liten skvack, så fick han den genast. Han grånade också från morgon till kväll, och han fick så mycket gott och så många lekaker.

A, det var en sådan söt liten prins!

Men en vacker dag grånade han värre än någonsin. Kungen och drabbingen blev så oroliga och förskräckta.

"Har det hänt prinsen någon olycka? Skynda genast och tag reda på vad som hänt!"

"Hur är det fält, mitt lilla hjärtegrön?" frågade kungen och drabbingen. "Är prinsen sjuk? Har någon varit ihjäl?"

Men prinsen kunde inte få fram ett ord han bara grånade.

Då fick han rockergryn, sylt och kringla och blev så mycket bättre. (48)

att han äntligen kunde säga, vad som härt
 Ack, den stackars lille prinsen! Han
 hade lekt på golvet med en guldtärning
 och så plöteligt var den borta; han ka-
 de inte hitta den. Det var så före-
 ligh bråkigt. Man kan förstå, att
 kungen och dronningen blevo upprö-
 "Hå vi inte sju kammarjungfruar at-
 se efter prinsen." Han de inte ha ett
 öga på hans leksaker! De ska genast
 leta reda på guldtärningen.

"Vi få ge prinsen en annan guldtärning,
 att leka med," sa kungen.

Och det fick han. Han fick en ny,
 sock guldtärning och ^{en} snycket vackrare
 än den förrvarna. Men inte kunde prin-
 sen vara nöjd med det. Det var ju
 inte den rätta tärningen. Och så grät
 de han än värre. "Det här är före-
 ligh!" sa dronningen. "Om guldtärninge
 är borta, så märke någon ha stulit
 den. Vi få ha reda på tjoven."

Och alla de sju kammarjungfruarne
 blevo misstänkta och sakta i förhö-
 De grät förtvå, och bedyrade sin oska-
 men det kan också en tjuv göra. Och
 som ingen lycktes vara mer skyldig än
 den andra, så blevo de dömda alla sju
 till mörk arrest på vatten och bröd.
 Det var en sådan god kung, han lyckat
 inte om att hänga folk. Men prinsen
 grät lika fullt. Det var en sådan
 sorg och bedrövelse i hela det kung-
 lighet. Ja, dronningen var rent för-
 tvilad. "Vi märke söka roa prinsen och

"få honom att känka på annat!" sa hon. "Kan inte hovfolket roa prinsen?"

Och hovfolket gjorde sitt bästa. En kunde slå kullerbyggher både fram och baklänges, en annan kunde kackla som en hel hänsjård, en tredje kunde göra gubbar med ansikten som den värsta markkatt och de som ingenkang annat kunde, kunde åtminstone hoppa kräka eller krypa på alla fyra. Men det blev ett liv i den stora kungsalen! Allt hovfolket gjorde sina bästa konster för den röda prinsen, och prinsen läkroa sig och var rätt be-lägen, så länge det varade.

Men prinsen blev slutligen trött av allt grånande och fick gå och lägga sig. Dräktingen klädde själv av honom, ty så ville prinsen ha det. Och då kom man känka, kom guldkärvingen fram. Den låg gömd innanför prinsens rummets dörr. Han hade själv slappat in den, förstås, och så glömt bort den.

Dräktingen märkte skratta och ge honom en kyss på kinden, kungen märkte skratta han med. Det var ju så komiskt.

Kammarjungfruerna blevo åter bagna till nådel, ty det var ju en god kung. En duktig skrapa var alltså vad de ping men det förtjänade de också; tyckte kungen och dräktingen.

Men hovets damer och herrar pinga var sin höga orden att bära i knapphål till belöning för sina förtjänster om prinsen. Han, som kunde kackla som en hel hänsjård, fick den högsta orden av alla.

Han hade roat prinsen mest, och han hade
kacklat sig mot hes.

Prinsen fick mera gatter och flera
leksaker, för han var ju en sådan rök
liken prins.

Råd den 14 juli 1919
Kavalo, Pålsson.